

Ümmü Gülsüm

<"xml encoding="UTF-8?">

Ümmü Gülsüm

İnsanlık tarihinin örnek kadınlarından bir diğeri de, Ümmü Gülsümdür. O Zeynep misali zorluklara sabretmiş ve sonrasında Kerbela şehitlerinin mesajını insanlara ulaştırmaya çalışmıştır.

Babası Emir'el Mümin'in Hz. Ali (a.s), annesi Peygamberin biricik kızı Fatımat'uz Zehra'dır. Asıl adı Zeyneb-i Suğra'dır. İlmi, hikmeti, ahlakı, sabrı ve sadece Allah için yaşayıp, Allah için mücadele etmeyi bu iki büyük zattan öğrenmiştir. Öyle ki kendi zamanının önde gelen kadınlarından ve asrının yegâne fesih konuşmacılarından birisiydi.

Mamakani yazmış olduğu rical kitabında Ümmü Gülsüm'ü şöyle tanıtıyor: Ümmü Gülsüm, Zeyneb-i Suğra'nın künyesidir. O kardeşi Hüseyin (a.s) ile Kerbela'ya, oradan da İmam Zeynel Abidin'le (a.s) Şam'a ve daha sonra Medine'ye döndü.

O fesih konuşan, düşünür, âlime ve üstün makama sahip bir hanımdır. Değerli annesi Fatıma (s.a) yaşama veda ettiği zaman, eteği yerde sürünür halde ağlayarak şöyle diyordu:

—Dedeciğim, Ey Allah'ın Peygamberi! (s.a.a) Şimdi senin ağır yüklü musibetini omuzlarımda hissediyorum. Bu ayrılıktan sonra bir daha asla görüşme olmayacaktır. [1]

Ömrü boyunca peygamber ailesine yapılan zulümlere ve onların şehit edilmelerine şahit oldu. Son olarak ta hicri 61 yılında imam Hüseyin'le (a.s) birlikte Kerbela'ya geldi,

aşuradan sonrada Ehlibeyte yapılan zulümleri anlatarak, şehitlerin amaç ve hedeflerini halka

açıklayıp, zalim hükümdarların maskelerini düşürmeye çalıştı. Oda bacısı Zeynep gibi esirlik döneminde, her fırsatını buldukça hamasi konuşmalarıyla Müslüman halkları, Emevi zalimlere karşı uyandırmıştır.

Peygamberin (s.a.a) evlatları Kerbela çölünde susuz şehit edildikten sonra, ailesi de esir alınarak Küfe'ye getirildi. Esirlerden bazıları kendilerine ihanet edip, sözlerinde durmayan Küfelilere hitaben konuşmalar yaptılar. Hz. Zeynep'ten sonra imam Hüseyin'in kızları söz aldı, önce Fatıma Suğra ve daha sonra Ümmü Gülsüm konuştu.

Ümmü Gülsüm herkese susmasını emretti, biranda sesler kesildi öyle ki nefesler bile duyulmamaktaydı. Emir'el Mümin'in kızı, imam Hüseyin'in bacısı Ümmü Gülsüm yüksek sesle ağladığı halde, tahtırevanın perdesinin ardından şunları söyledi:

“Vay halinize Küfe halkı! Niçin imam Hüseyin'i (a.s) öldürdünüz, mallarını yağmaladınız ve ailesini esir aldınız ki, şimdi de ağlayasınız?

Vay olsun size, kahrolun, bedbaht olun. Nasıl bir felaket yaratıp, nasıl bir faciaya sebep olduğunuzun farkında mısınız? Nasıl bir cinayetin sorumluluğunu yüklendiniz,

hangi kanları haksız yere akıttınız, perdeler ardındaki hangi kadınları dışarı çıkardınız, hangi hanedanın ziynet ve değerli eşyalarına el koydunuz ve hangi malları yağmaladınız haberiniz var mı?

Resulullah'tan sonra en üstün makama sahip birisini öldürdünüz. Merhamet kalplerinizden alındı sizin, fakat bilin ki kurtuluşa erenler ancak Allah'ın hizbidir ve hüsrana uğrayanlar ise şeytanın.”[2]

Bu sözler üzerine orada bulunan herkes ağlamaya başladı, kadınlar yüzlerine vurup, saçlarını yoluyorlardı. Daha sonra şu şiiri okudu:

İşkencelerle öldürdünüz kardeşimi, vay olsun sizlere

Öyle bir ateşle azaplanacaksınız ki ateşi her an yükselecek

Allahın, Kuran'ın ve Muhammed'in haram kıldığı kanları akıttınız

Ateş hakkınızdır, yarın ebediyen orada kalacaksınız

Yakınım var buna. Ben ise;

Hayatım boyunca Peygamberden sonra en üstüne, kardeşime ağlayacağım

Gözlerime saplanacak gözyaşlarım ve yanaklarım asla kurumayacak.[3]

Bu esnada halkın feryadı koptu, ağlayışlar coştı. Kadınlar saçlarını yolarak, başlarına toprak serptiler, yüzlerini tırmalayıp, dövündüler. Erkekler ağlayarak sakallarını yoldu. Halkın o gün ağladığı gibi, ağladığı hiç görülmemiştir.[4]

Hüseyin'in başı, esir kadınlar ve evlatlarıyla birlikte Şam'a doğru götürüldü. Şam'a yaklaşıldığında Ümmü Gülsüm Şimr'in yanına giderek, "senden bir isteğim var" dedi. O da, "isteğin nedir?" Dedi. Ümmü Gülsüm:

—Şehre girdiğimizde hiç olmazsa bizleri insanların az olduğu yerden götür ve şehitlerin başlarını da bizden uzaklaştır (halk onlara bakarken, bizlere bakmasınlar). Esir elbiseleri içinde insanlar o kadar baktı ki rüsvay olduk.

Şimr ise tüm katı kalpliliği ve habisliği ile Ümmü Gülsüm'ün bu isteğini yerine getirmede aksine, adamlarına başların mızraklara takılıp esirlerin arasında hareket ettirilmesini emretti. Böylece kalabalığın içinden geçerek merkez camisinin önüne getirtilip bekletildiler.[5]

Ümmü Gülsüm, Şam'da bulunduğu süre içerisinde de gerçekleri söylemekten asla geri durmadı, Emevilerin cinayetlerini ve kendilerinin Peygamberin ailesi olduklarını halka açıkladı.

Medine'ye döndükten sonrada ömrünün sonuna kadar neler yapıldığını ve imam Hüseyin'in (a.s) niçin şehit edildiğini anlattı. Medine'ye girişte şu şiiri okudu:

Medine, Peygamberin şehri! Biz geldik,

Üzüntü, acılar ve sevdiklerimizi kaybederek geldik

Peygambere haber ver ki, kardeşlerimizin yasına durduk.

Erkeklerin bedenini başsız çölde bıraktılar ve bizi esir aldılar

Dedemize haber ver ki çocuklarını esir aldılar

Malımızı yağmalayıp, çocuklarımızı dövdüler.

Ya Resulellah! Hüseyin'in başını kestiler ve sana saygı göstermediler

Çadırları yakıp, Zeynep'i kırbaçladılar

Sakine çığlıklar atarak Rabbinden yardım diledi

Seccad'ı zincirlere vurup öldürmek istediler

Medine, işte bizim yolculuğumuz

Ve ey Medineliler! bizim bu halimize ağlayın.[6]

[1]Rical, Mamakani.

[2] Biharül Envar, c:45,s:112.

[3] Ayanuş Şia, c:3,s:485.

[4] Luhuf, s:104.

[5] Ayanuş Şia, c:3,s:485.

[6] Evalim, s:423.

ÜMMÜ KÜLSÜM'ÜN HİTABESİ

Ravi şöyle diyor: Emir'ul Müminin'in (a) kızı Ümmü Külsüm yüksek sesle ağladığı halde tahtrevanın perdesi ardından o gün şu hutbeyi irad etti: "Vay halinize Küfe halkı! Neden Hüseyin'i (a) aşağılayarak öldürdünüz,

mallarını yağmaladınız, kadınlarını esir aldınız ki şimdi de kalkıp ağlayasınız? Vay olsun size, kahrolun, bedbaht olun? Nasıl bir felakete sebep oldunuz, nasıl bir facia çıkardınız, biliyor musunuz? Nasıl bir cinayetin sorumluluğunu yüklendiniz, hangi kanları haksız yere akıttınız, hicab ardındaki hangi kadınları dışarı çıkardınız,

hangi hanedanın ziynet ve süslerine el koydunuz ve hangi malları yağmaladınız, haberiniz var mı? Öyle birini öldürdünüz ki Resulullah'tan (s) sonra kimse onun makamında değildi. Merhamet kalbinizden alındı sizin.

Bilmiş olun ki kurtuluşa erecek olanlar Allah'ın hizbidir, hüsrana uğrayacaklar ise şeytanın." Daha sonra şu şiiri okudu: "Zecirle öldürdünüz kardeşimi. Vay olsun analarınıza! Öyle bir ateşle azaplanacaksınız ki alevi her an yükselecek. Allah'ın, Kur'an'ın ve Muhammed'in (s) haram kıldığı kanları akıttınız.

Bilmiş olun, ateşle müjdelenmişsiniz. Şüphesiz ki, yarkın siz ateşte ebediyen kalacaksınız. Yakınım var buna. Ben ise hayatım boyunca Peygamberden sonraki en hayırlı insan kardeşime ağlayacağım. Gözlerime batacak gözyaşlarım ve yanaklarım asla kurumayacak.

" Bu esnada milletin feryadı koptu, ağlayışlar coştı. Kadınlar saçlarını yolarak başlarına toprak serptiler, yüzlerini yırttılar, dövündüler. Erkekler ağladı ve sakallarını yoldular. Halkın o gün .ağladığı gibi ağladığı hiç görülmemiştir